

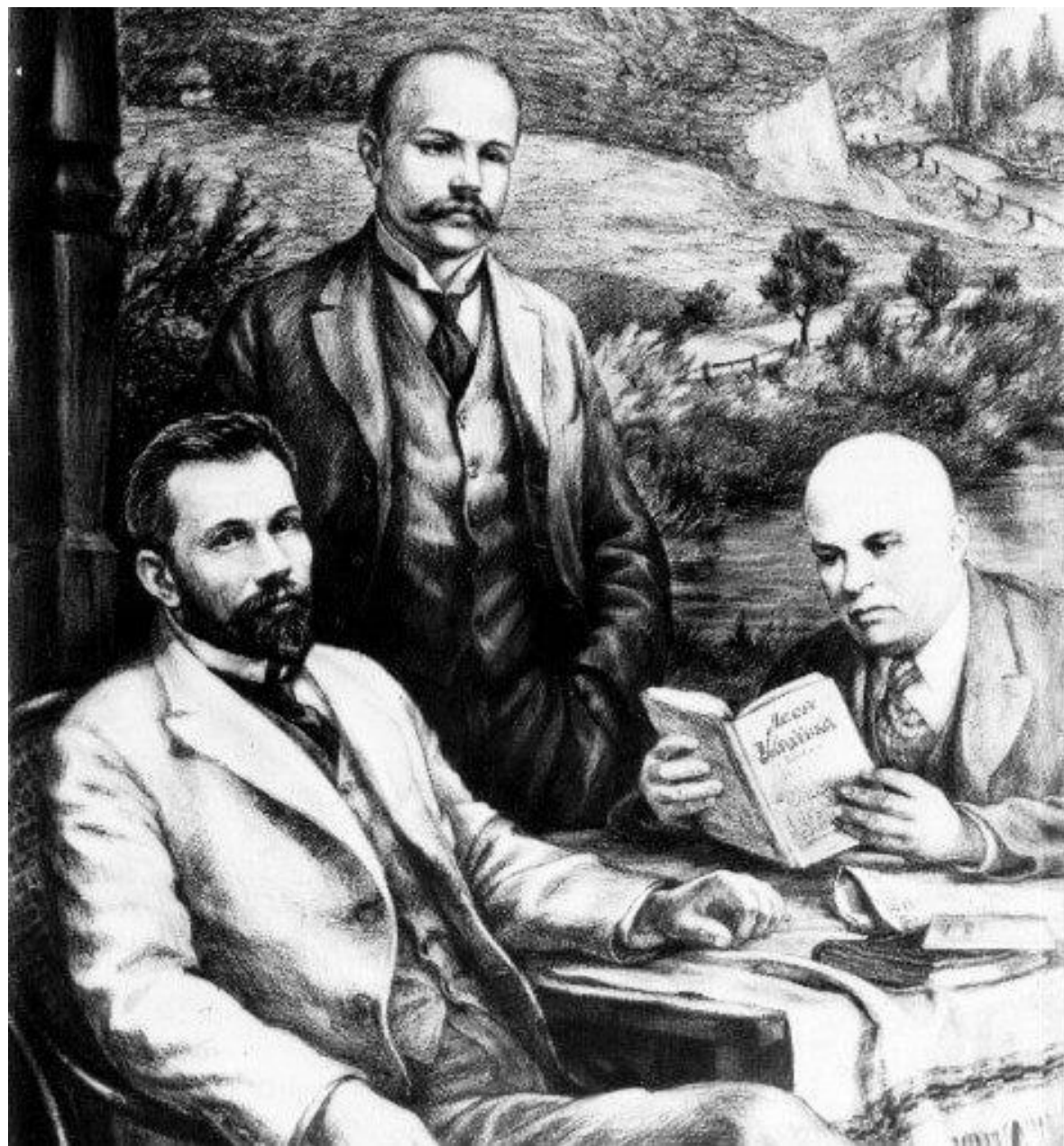
Феномен Покутської Трійці

Питання:

1. Новела рубежу XIX-XX ст.: традиції та руйнування канону.

2. Покутська трійця: назва, представники, взаємодія.

3. Естетичні стратегії та стильові інваріації

У книзі розглянуто підстави, на яких Василя Стефаника, Марка Черемшину та Леся Мартовича виокремлюють у літературну групу, а також простежено чинники, які їх об'єднували чи призводили до напруження в стосунках. Виходячи з того, що кожен з діячів „покутської трійці” - передусім самотність творча особистість, Роман Піхманець зосереджує увагу на характеристиці констант, що визначають їх мистецьку своєрідність. У монографії домінує вивчення засад художнього мислення трьох визначних письменників з Покуття.

Піхманець Р. Із покутської книги буття. Засади творчого мислення Василя Стефаника, Марка Черемшини і Леся Мартовича : монографія / Р. Піхманець. - К. : Темпора, 2012. - 578 с. - (Бібліотека „ЛітАкценту”).

Про знамениту „Покутську трійцю” - Василя Стефаника, Леся Мартовича, Марка Черемшину - Іван Франко писав:

„Представники „Покутської трійці” були справжніми майстрами слова, уміли влучно і економно користуватися ним, внаслідок чого їм вдалося підняти українську новелу на нові вершини майстерності. Вони належать до тих письменників, під пером яких українська проза набрала поетичного лету, мелодійності, ніжності, грації та різnorodності”

Незважаючи на всі внутрішні спільності цих письменників, кожен з них є оригінальним, самобутнім талантом.

Так, В. Стефаник відзначався як „поет розпуки”, який за визначенням М. Горького, писав „коротко, сильно і страшно”.

Лесь Мартович, як сатирик, створив неповторні образи „мертвих душ” галицької інтелігенції.

А от Марко Черемшина - глибокий лірик, твори якого закосичені чарівними квітами гуцульського фольклору, майстер своєрідного мовного стилю, від якого віє чарами української народної пісні.

Марко Черемшина особисто
познайомився з Іваном Франком у Відні
1897 року. Ось фрагмент його споминів
про письменника:

"Я дивився зблизив Франка, як на сонце,
від якого меркнуть очі. Дуже я радувався,
коли Франко запитав мене, що я студіюю,
а давідавшись, що я на другий день їду
додому, сам мені запропав „ну, то їдьте
разом з нами"...

Надто помітно було це, коли Леся Мартовича, ідеологізуючи його творчу спадщину, офіційне літературознавство робило ледь не адептом «критичного реалізму», який, мовляв, «розвінчував пороки тодішнього ладу», ставав «на бік простого селянина» і нещадно «критикував його визискувачів».

При цьому ігнорували світоглядні, суспільні й естетичні засновки творчості письменника, елементи його біографії та стану душі.

Зрештою, в багатьох дослідженнях про нього донедавна оминали праці Михайла Грушевського, Миколи Зерова, Іларіона Свенціцького, Федора Федорціва, інших критиків-рецензентів.

Тож новий, незаангажований підхід у вивченні постаті Леся Мартовича як художника слова почався порівняно недавно – з появою студій про нього Федора Погребенника, Романа Горака, Романа Піхманця, Ростислава Чопика, Ірини Хоцянівської, Ганни Марчук, які (кожен по-своєму) прагнули переосмислити твори західноукраїнського прозаїка, віднайти в них такі ідейно-естетичні засади епічного мислення письменника, що дають підстави говорити про самобутність його творчої палітри, про їх суголосність нинішньому дневі.

